

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **A. D.**
zastoupený advokátem JUDr. Denisem Mitrovičem
sídlem Mírové náměstí 274, Týniště nad Orlicí

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2016, č. j. 6016/1.30/15-5,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se vrací přeplatek na soudním poplatku ve výši 3 000 Kč.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Oblastní inspektorát práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj (dále jen „oblastní inspektorát práce“) rozhodnutím ze dne 9. 12. 2015, č. j. 15787/8.30/15-7, shledal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Uvedeného správního deliktu se žalobce měl dopustit tím, že umožnil panu M. K., výkon nelegální

práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti. Pan K. vykonával jeden den v říjnu 2012, jeden den v listopadu 2012 a ve dnech 5. 12. a 12. 12. 2012 závislou práci (prodej sušeného ovoce, čajů a kmínu v mobilním stánku na Starém náměstí v Rychnově nad Kněžnou) mimo pracovněprávní vztah. Oblastní inspektorát práce žalobci uložil pokutu ve výši 50 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Odvolání žalobce proti uvedenému rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítl žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím, které žalobce napadl žalobou podanou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
3. Krajský soud nerozhoduje v dané věci poprvé. Rozsudkem ze dne 2. 7. 2015, č. j. 31 Ad 17/2014 - 62, zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2014, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí oblastního inspektorátu práce ze dne 21. 3. 2014 o uložení pokuty žalobci za totožný správní delikt ve výši 250 000 Kč. Důvodem pro zrušení daného rozhodnutí žalovaného byla skutečnost, že žalovaný (a stejně tak správní orgán prvního stupně) postupoval ve správním řízení podle zákona o zaměstnanosti ve znění, které stanovilo při postihu nelegální práce dle § 140 odst. 1 písm. c) jako nejnížší možnou sankci částku 250 000 Kč. Tuto právní úpravu však následně Ústavní soud nálezem ze dne 9. 9. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 52/13, zrušil pro rozpor s ústavním pořádkem.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

4. Žalobce předně namítl, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s odvolací námitkou, podle níž žalobci nebylo doručeno rozhodnutí o zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 21. 3. 2014. Předchozím rozsudkem krajského soudu bylo zrušeno pouze rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 10. 7. 2014. Žalovaný tak měl nejprve zrušit zmíněné rozhodnutí oblastního inspektorátu práce, vyrozumět o tom žalobce a teprve poté bylo možné pokračovat v řízení, ze kterého vzešlo nyní napadené rozhodnutí. Žalobce je tedy názoru, že řízení je stiženo nezhojitelnou vadou, která způsobuje zmatečnost, případně nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
5. Žalobce dále vytkl žalovanému, že vypořádal jeho námitku poukazující na vzájemnou výpomoc sešvagřených osob (opřenu o předchozí argumentaci krajského soudu) vnitřně rozporným způsobem. Skutková podstata správního deliktu dle § 141 odst. 6 zákona o zaměstnanosti spočívá v umožnění nelegální práce, jinými slovy zastřenému pracovněprávnímu vztahu. Žalovaný stvrdil, že šlo o nelegální práci a že tato skutková podstata byla naplněna. Krajský soud i žalobce shodně argumentovali, že míru závislosti, respektive subordinace nelze řešit příkře formalisticky, i s ohledem na existenci institutů jako je vzájemná výpomoc mezi občany (toho času mezi osobami sešvagřenými) a rodinný závod. Žalovaný poté obrátil svou argumentaci a dovodil, že o občanskou výpomoc se nemohlo jednat vzhledem k existující fakturaci mezi dotčenými osobami, tedy mezi osobou žalobce a jeho švagra. Uvedené tvrzení by však svědčilo spíše tomu, že šlo o podnikatelský vztah dvou podnikajících subjektů, skutková podstata správního deliktu spočívajícího v nelegální závislé práci by tak nemohla být naplněna. Žalobce má za to, že existují pouze dvě varianty. V prvním případě se jedná o občanskou výpomoc, případně rodinný podnik, ve druhém o vztah dvou podnikatelů. V obou případech však na předmětné jednání nedopadá odpovědnost za správní delikt dle zákona o zaměstnanosti.

6. K poukazu žalovaného na skutečnost, že v době, kdy se měl stát posuzovaný skutek, zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „nový občanský zákoník“), nebyl ještě účinný, žalobce namítl, že v případě jakéhokoli trestání je třeba použít právní úpravu, která je pro pachatele příznivější.
7. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že není pravdou, že žalobci nebylo doručeno rozhodnutí o zrušení rozhodnutí oblastního inspektorátu práce ze dne 21. 3. 2014. Originál doručanky dokladující doručení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2015, kterým bylo zrušeno uvedené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, je založen ve správním spise. Předmětné rozhodnutí bylo doručeno přímo žalobci, neboť plná moc pro jeho zmocněnce byla doložena až dne 16. 9. 2015. Žalovaný se vypořádal s danou odvolací námitkou na str. 6 žalobou napadeného rozhodnutí.
9. Žalovaný dále odmítl, že by jeho závěry byly vnitřně rozporné a že by svou argumentaci „obracel“. Žalovaný pouze reagoval na nové námitky vznesené žalobcem (námitku rodinného závodu žalobce vznesl poprvé u jednání před krajským soudem). Správní orgány ve svých rozhodnutích jasně prokázaly, že se nejednalo ani o tzv. občanskou výpomoc, ani o rodinný závod, a že nelegální zaměstnávání bylo podnikatelským vztahem pouze zakryto, čímž byl navozen dojem legálnosti vztahů.

IV. Ústní jednání

10. Během ústního jednání konaného dne 17. 5. 2018 zástupce žalobce zopakoval námitky obsažené v žalobě. Zdůraznil zejména, že mu nikdy nebylo doručeno rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 21. 3. 2014. Žalovaný neprovedl žádný důkaz k vyvrácení tohoto tvrzení. Podle zástupce žalobce měl žalovaný učinit dotaz na provozovatele poštovní licence a pokusit se danou vadu odstranit tím, že by zmiňované zrušovací rozhodnutí žalobci doručil. Zástupce žalobce setrval na uvedené námitce i po konstatování krajského soudu, že ve správním spise se nachází doručka, podle níž žalobce převzal předmětné rozhodnutí žalovaného dne 12. 8. 2015. Zástupce žalobce zpochybnil správnost údajů uvedených na dané doručce a navrhl, aby krajský soud provedl důkaz vyjádřením provozovatele poštovní licence. Krajský soud tomuto návrhu nevyhověl.
11. Pověřená pracovnice žalovaného uvedla, že žalobu považuje za nedůvodnou. Ve správním řízení bylo dle jejího názoru dostatečně prokázáno, že žalobce spáchal správní delikt, za který byl sankcionován. K otázce doručení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2015 pak uvedla, že doručku založenou ve správním spise lze považovat za dostatečný důkaz prokazující doručení daného rozhodnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního. Žalobu shledal nedůvodnou.
13. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutí oblastního inspektorátu práce, který shledal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Uvedeného správního deliktu se žalobce dle správních orgánů dopustil tím, že umožnil panu M. K. výkon nelegální práce mimo pracovněprávní vztah.
14. Žalobce předně namítl, že mu nebylo doručeno rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 21. 3. 2014 (viz výše bod 4).

Krajský soud však ze správního spisu zjistil, že dané rozhodnutí žalobci doručeno bylo. Poté, co krajský soud rozsudkem ze dne 2. 7. 2015 zrušil rozhodnutí žalovaného vydané dne 10. 7. 2014 a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, rozhodl odvolací správní orgán o zrušení rozhodnutí oblastního inspektorátu práce ze dne 21. 3. 2014 a vrácení věci danému správnímu orgánu. Žalovaný tak učinil rozhodnutím ze dne 11. 8. 2015, podle přiložené doručenký bylo toto rozhodnutí doručeno přímo žalobci dne 12. 8. 2015. Nutno dodat, že v době doručování uvedené zásilky nebyl žalobce ve správním řízení zastoupen.

15. Krajský soud považuje zmíněnou doručenký za dostatečný doklad o tom, že rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2015 bylo žalobci řádně doručeno. Doručenký nevykazuje žádné vady a nic nesvědčí tomu, že by údaje na ní uvedené neodpovídaly skutečnosti (v kolonce prohlášení příjemce zásilky je tiskovým písmem uvedeno jméno žalobce a připojen podpis, který se shoduje s jinými podpisy žalobce zachycenými na různých listinách založených ve správním spisu – například na protokolu o výsledku kontroly ze dne 2. 1. 2013, nebo na doručence přiložené k rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2014).
16. Žalobce v průběhu správního řízení nevzněl žádnou konkrétní námitku proti této doručence. V průběhu řízení před oblastním inspektorátem práce dokonce ani nijak nezpochybnil řádnost doručení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2015. Se zrušením předchozího rozhodnutí oblastního inspektorátu práce byl přitom zjevně obeznámen. Správní orgán prvního stupně po vydání předmětného zrušujícího rozhodnutí pokračoval v řízení a zaslal žalobci oznámení o ukončení dokazování a výzvu k seznámení s podklady rozhodnutí, výzvu k doložení osobních a majetkových poměrů a opětovně oznámení o ukončení dokazování a výzvu k seznámení s podklady rozhodnutí. Žalobce v reakci na to zaslal oblastnímu inspektorátu práce vyjádření k podkladům rozhodnutí a dne 7. 12. 2015 žalobcův zástupce (respektive jím zmocněný advokátní koncipient) nahlédl do správního spisu.
17. Teprve v odvolání proti novému rozhodnutí oblastního inspektorátu práce (vydanému dne 9. 12. 2015) žalobce obecně namítl, že mu nikdy nebylo předmětné rozhodnutí žalovaného doručeno. Žalovaný na uvedenou námitku reagoval v žalobou napadeném rozhodnutí poukazem na doručenký založenou ve správním spisu a konstatováním, že dle této doručenký došlo k řádnému doručení jeho rozhodnutí ze dne 11. 8. 2015. Takové vypořádání zmíněné odvolací námitky lze považovat za dostatečné, při absenci pochybností o správnosti údajů obsažených v doručence nebyl důvod provádět jakékoliv další důkazy k prokázání řádnosti doručení (například vyžadovat vyjádření od provozovatele poštovní licence).
18. Také v žalobě žalobce zůstal u obecné námitky, podle níž mu nebylo dané rozhodnutí žalovaného doručeno. Neuvedl žádné bližší tvrzení, kterým by zpochybnil správnost údajů zaznamenaných na doručence, ani nenavrl žádný důkaz prokazující takové případné tvrzení. Až při soudním jednání navrhl, aby si krajský soud vyžádal vyjádření provozovatele poštovní licence. Krajský soud však považuje provedení takového důkazu – s ohledem na výše uvedené – za nadbytečné a návrh žalobce za zjevně účelový.
19. Žalobní námitky týkající se doručení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2015 žalobci jsou tedy nedůvodné.

20. Žalobce dále zpochybňuje závěry žalovaného, že se dopustil správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti (viz výše body 5 a 6).
21. Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu (od 1. 7. 2017 přestupku) tím, že umožní výkon nelegální práce. Podle § 5 písm. e) bod 1. téhož zákona se nelegální práci rozumí závislá práce vykonávaná fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah. Podrobnější vymezení závislé práce je obsaženo v § 2 a § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce (dále jen „zákoník práce“).
22. Vymezením závislé práce a jejím odlišením od jiných aktivit se podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 – 35. Konstatoval, že uvedený pojem musí být vykládán tak, aby „obsáhl veškeré formy zastřešených pracovních vztahů, stejně jako práci vykonávanou bez náležité protihodnoty, např. práci „na zkoušku“ nebo práci vykonávanou pod hrozbou násilí či jiné újmy. Zároveň však nesmí tento pojem zcela ztratit obrysy, aby správní orgány nezaměňovaly závislou práci s ryze obchodními vztahy, s nefalšovaným samostatným podnikáním nebo s upřímnou mezilidskou výpomocí, ať již v podobě služby blízkému člověku či nezištné laskavosti.“ Na základě úpravy obsažené v zákoníku práce pak identifikoval následující definiční znaky závislé práce: 1) soustavnost (při jednorázové či příležitostné spolupráci se mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem nemůže vytvořit vztah závislosti); 2) zaměstnanec musí práci vykonávat osobně (pokud by používal k plnění úkolů další osoby, vytratil by se prvek osobní závislosti na zaměstnavateli); 3) zaměstnanec vykonává práci podle zaměstnavatelových pokynů (jestliže by plnil zadání samostatně a druhá strana by nebyla oprávněna mu průběžně zadávat jednotlivé úkoly a kontrolovat jejich plnění, jednalo by se spíše o vztah zadavatele zakázky a samostatného podnikatele); 4) zaměstnanec musí jednat jménem zaměstnavatele (zaměstnavatel vytváří pro práci předpoklady a nese riziku neúspěchu, zaměstnanec nemůže jednat na svůj účet a získávat ze své práce jiné ekonomické výhody než ty, jež mu poskytuje zaměstnavatel); 5) vztah nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance.
23. Podle Nejvyššího správního soudu „společným rysem a jakýmsi leitmotivem všech znaků závislé práce vymezených (nově) v § 2 odst. 1 zákoníku práce, je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce v řízení obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu.“ Nejvyšší správní soud dále podotkl, že odměna sice přísně vzato nepředstavuje samostatný definiční znak závislé práce, „avšak pokud jedna osoba poskytne nebo přislíbí druhé za její činnost odměnu, jde o významnou skutečnost pro posouzení, zda mezi nimi existuje vztah nadřízenosti a podřízenosti vyplývající z hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli.“
24. V nyní posuzovaném případě oblastní inspektorát práce zahájil dne 5. 12. 2012 u žalobce kontrolu, jejímž předmětem bylo dodržování pracovněprávních předpisů. Výsledky kontroly jsou shrnuty v protokolu ze dne 2. 1. 2013, z něž vyplývají následující kontrolní zjištění. Dne 5. 12. 2012 se v provozovně žalobce (mobilním stánku na Starém náměstí v Rychnově nad Kněžnou) nacházela třetí osoba, pan M. K.. Pan K. předložil inspektorům svůj živnostenský list a živnostenský list svého švagra (žalobce). Dále sdělil,

že svému švagrovi pomáhal s prodejem sušeného ovoce, kmínu a čaje. V den kontroly prodával zboží, hlídal stánek, vážil a nabízel zboží. Pomoc vykonával na základě svého živnostenského oprávnění, přičemž zisk z prodeje předával švagrovi. Pomáhal jednou až dvakrát do měsíce, protože se jednalo o rodinný podnik, záleželo na uvážení švagra, jestli mu něco vyplatil. Převážně pracoval na stavbě. Při následných trzích konaných dne 12. 12. 2012 pan K. opětovně obsluhoval ve stánku zákazníky. Při pokračující kontrole dne 18. 12. 2012 žalobce předložil originály faktur, na nichž byl jako dodavatel uveden pan K. a odběratel žalobce. Předmětem fakturace pak byla vykládka a nakládka zboží a zprostředkování prodeje. Faktury byly vystaveny dne 28. 10. 2012 na částku 900 Kč, dne 29. 11. 2012 na částku 1 500 Kč, dne 6. 12. 2012 na částku 700 Kč a dne 14. 12. 2012 na částku 1 500 Kč. Žalobce dále uvedl, že byl vlastníkem stánku, zboží i dodávky. Panu K. vydával pokyny k práci na trzích. Hotovost, se kterou pan K. disponoval, byla v majetku žalobce. Tržbu, včetně hotovosti v pokladně, pan K. předával žalobci. Fakturace za vykládku a nakládku zboží a zprostředkování prodeje s uvedenou částkou byla ohodnocením tržby v daný den. Žádné písemné ujednání s panem K. neměl, ani žádný pracovněprávní vztah mezi nimi nebyl uzavřen. Žalobce nicméně uvažoval o uzavření pracovněprávního vztahu s panem K..

25. Na základě těchto zjištění oblastní inspektorát práce dospěl k závěru, že žalobce umožnil panu K. ve své provozovně výkon závislé práce dle § 2 odst. 1 zákoníku práce bez uzavřeného pracovněprávního vztahu, čímž porušil § 3 zákoníku práce. Tím umožnil výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti. Podle oblastního inspektorátu práce se dále nemohlo jednat o občanskou nebo rodinnou výpomoc, neboť sám žalobce dokládal, že se jednalo o vztah mezi dvěma podnikateli. Nemohlo se jednat ani o rodinný závod, neboť tento institut zavedl do českého právního řádu teprve nový občanský zákoník (účinný od 1. 1. 2014). Navíc účast na rodinném závodu může vzniknout pouze členovi rodiny, který pracuje trvale pro rodinný závod. Člen rodiny zúčastněný na provozu rodinného závodu je dle § 13 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, spolupracující osobou, přičemž taková spolupracující osoba musí být přihlášena k zdravotnímu a sociálnímu pojištění. Pan K. však dle vyjádření žalobce pro něj pracoval na základě obchodního vztahu a poskytoval mu služby. Pan K. vlastní živnostenský list a nepracoval pro žalobce trvale. Žalovaný tyto závěry aproboval žalobou napadeným rozhodnutím.
26. K námitkám, které žalobce vznáší proti uvedeným závěrům, krajský soud uvádí následující. Ve svém předchozím rozsudku vydaném v této věci (rozsudek č. j. 31 Ad 17/2014 - 62) sice odkázal na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 46/2013 - 35, nijak však nehodnotil, zda práce vykonávaná v posuzovaném případě představovala závislou práci, nebo zda se jednalo o odlišnou aktivitu, jak mu podsouvá žalobce. Pouze správní orgány instruoval, aby se danou věcí zabývaly i z tohoto hlediska. Správní orgány pak uvedenému požadavku v nyní napadených rozhodnutích dostály, přičemž krajský soud se s jejich hodnocením plně ztotožňuje.
27. Žalobce nijak nezpochybňuje jednotlivá skutková zjištění (shrnutá výše v bodě 24), jeho jediná obrana spočívá v tvrzení, že M. K. nevykonával nelegální práci mimo pracovněprávní vztah, ale poskytoval žalobci pouze rodinnou výpomoc. Krajský soud však souhlasí se správními orgány, že nyní posuzovaný případ nelze hodnotit jako pouhou rodinnou výpomoc.

28. Ze zjištěného skutkového stavu vyplývá, že byly naplněny všechny výše specifikované definiční znaky závislé práce. Pan K. vykonával práci soustavně (prokazatelně nejméně čtyřikrát během tří měsíců), osobně (prodával v mobilním stánku) a podle pokynů žalobce (který mu sděloval, jaké zboží a za jakou cenu má prodávat). Práci zároveň vykonával jménem žalobce (v rámci jeho podnikatelské činnosti a v jeho stánku) a ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance (odevzdával tržbu žalobci a za svou práci byl žalobcem odměňován). Skutečnost, že žalobce a pan K. jsou příbuzní, na právě uvedeném nic nemění. Nyní posuzovaná věc se skutkově odlišuje od věci posuzované Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 6 Ads 46/2013 – 35 (ve věci hodnocené Nejvyšším správním soudem například nebylo dostatečně prokázáno, zda osoba, která měla dle správních orgánů vykonávat závislou práci, byla za tuto práci odměňována).
29. Neobstojí ani obrana žalobce spočívající v odkazu na to, že se jednalo o rodinný závod. Jak správní orgány příhodně uvedly, daný institut byl zaveden do českého právního řádu teprve novým občanským zákoníkem (viz § 700 – § 707 uvedeného zákona). Krajský soud si je vědom skutečnosti, že i v oblasti správního trestání platí ústavně garantovaná zásada retroaktivity ve prospěch pachatele (zakotvená v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, nyní i pro všechny přestupky – zahrnující rovněž někdejší jiné správní delikty – v § 2 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich). Tuto zásadu však nelze vykládat tak, jak činí žalobce. Zavedením institutu rodinného závodu do českého práva se totiž nic nezměnilo na tom, že umožnění výkonu nelegální práce představuje správní delikt. Jak před, tak po nabytí účinnosti nového občanského zákoníku zároveň právo umožňovalo výkon aktivit, které představovaly projev mezilidské výpomoci a nebylo možno je sankcionovat jako výkon nelegální práce. S nabytím účinnosti nového občanského zákoníku se pouze v určitých aspektech změnila forma výkonu takových legitimních aktivit – od 1. 1. 2014 může nabývat podoby účastenství na rodinném závodu. Ovšem účast na rodinném závodu je spjata také s určitými povinnostmi, člen rodiny zúčastněný na provozu rodinného závodu je například dle § 13 zákona o daních z příjmů spolupracující osobou, která musí být přihlášena k zdravotnímu a sociálnímu pojištění atd. Žádnou z těchto povinností pan K. samozřejmě v roce 2012 plnit nemusel (neboť institut rodinného závodu v českém právu neexistoval), a tak nelze akceptovat ani obranu žalobce odvolávající se na tento institut ve vztahu k jednání, k němuž došlo před 1. 1. 2014.
30. Argumentace žalovaného nebyla ani vnitřně rozporná, jak dále namítl žalobce. Byl to naopak sám žalobce, kdo tvrdil, že vztah mezi ním a panem K. byl vztahem mezi podnikateli a zároveň že jednalo o rodinnou výpomoc. Správní orgány se tedy musely s těmito jeho (vzájemně se vylučujícími) tvrzeními vypořádat. Podle názoru krajského soudu se jim přitom podařilo přesvědčivě doložit, že se v dané věci nejednalo ani o vztah mezi podnikateli, ani o pouhou rodinnou výpomoc, ale že šlo o zastřený výkon závislé práce.

VI. Závěr a náklady řízení

31. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

32. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.
33. Žalobce uhradil předepsaný soudní poplatek za žalobu (patrně omylem) dvakrát, proto krajský soud dle § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, rozhodl o tom, že se žalobci vrací přeplatek ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 24. května 2018

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu